

Tro mot tålmodigheten

– Kirken er min frihet og mitt fengsel, sier Shahla Valadi. I snart sju år har hun sittet i kirkeasyl.

Øyvind Woie, Mysen

woie@vl.no

40020801

Det er en dyster rekord iranske Shahla Valadi innehar. 36-åringen er den som har sittet lengst i kirkeasyl i Norge.

– Noen ganger blir jeg så sint på Gud. Da spør jeg: «Er du fornøyd med dette? Jeg er jo bare her inne hele tiden. Jeg vil jo helst gå ut og vitne og fortelle andre mennesker om deg, men så må jeg bare være her inne!»

– Men da sier Gud til meg: «Vær tålmodig, Shahla.»

Det lengste hun våger å bevege utenfor forsamlingslokalet, er ned de fire trappetrinnene som ledet henne inn til det som skulle bli hennes verden i nesten sju år.

Livredd. 15. februar 2001 fikk Olav Nygaard en telefon. Han sto på farten til å dra på vinterferie. Nygaard sitter i ledelsen for Filadelfia og er leder for Shahla-komiteen.

«Jeg vil vitne og misjonere for Jesus. Men det kan jeg ikke. Når jeg er frelst så er jeg jo fri, men så er jeg ikke fri likevel. Men jeg stoler på ham, jeg vet at det kommer en dag.»

Det var dukket opp en kvinne som ville ta asyl i Filadelfiamenighetens lokaler. Hun kom direkte fra et krisenter og var svært lei seg. Hun manglet oppholdstillatelse.

– Jeg var livredd, jeg hadde ingen annen utvei. Jeg fryktet at de skulle si nei, forteller Valadi.

Vi befinner oss i det rommet hun kom til for sju år siden. Det brukes som møtelokale for menigheten, og oppholdsrom for Shahla når hun har besøk. I etasjen over har hun sitt eget lille soverom med TV. Vegg i vegg ligger menighetens kjøkken. Det har Shahla invadert med iranske oljer og krydderpotter i vinduspotten.

Hemmelig. Ved hjelp av tolk fikk Nygaard og pastor Oddleiv Wahl klarlagt situasjonen.

– Jeg tenkte at de kanskje ikke ville ta imot meg fordi jeg var muslim, forteller Valadi.

Opprinnelig var hun kommet til Norge for å besøke en bror. Et problematisk ekteskap sendte henne på krisesenter. Men Shahla kunne ikke reise tilbake til Iran. Da risikerte hun å bli arrestert på grunn av at hun hadde delt ut politiske flygeblad med slagord mot de regjerende myndigheter.

Shahla fikk bli en uke. I all hemmelighet sov hun på en madrass på gulvet. Politiet ble ikke orientert.

Så skulle menighetsledelsen vurdere hennes videre skjebne.

– Jeg var våken hele natta og tenkte på hva som ville skje nå. Disse menneskene var hyggelige og hadde hjertet for meg da jeg banket på hos dem. De visste jo ikke at det skulle vare så lenge, sier Shahla.

Menigheten sa ja til å la Shahla bo i lokalene. Politiet ble også informert, og tok det til etterretning.

Den første tiden hadde hun bare madrassen på gulvet, men etter hvert ble det mer orden på det praktiske.

Konvertere. Kaffe, te, sjokolade og småkaker kommer på bordet.

Shahla elsker besøk. Utenfor dundrer en motorsykel forbi. Det høres ut som om den er på vei gjennom veggen. Menighetslokalet ligger kloss på hovedgata i Mysen.

Da hun gikk inn kirkeasylet, fikk hun klar beskjed om at hun ikke trengte å konvertere fra sin muslimske tro. Pinseveinene ga uttrykk for at hun fikk bli, uavhengig av hva hun trodde på. De ville ikke tre kristentroen ned over hodet på henne.

– Jeg hadde bestemt meg for at jeg ikke skulle døpes med det første. Jeg måtte bli kjent med det som sto i Bibelen før jeg fant ut om dette var den rette guden for meg. Muslimske venner sa at de ikke trodde det var bra å bytte religion. Da ville gud kaste meg i helvete. Men det er ikke sant, de kristnes Gud kaster ikke barna sine i helvete, forteller Shahla Valadi.

36-åringen er vokst opp i en muslimsk familie. Hun hadde med seg en muslimsk «barnetro» da hun kom til Norge i 1999.

– Jeg var nok ikke så «sterkt troende». Derfor var det lettere for meg å bytte til kristendommen, forklarer Shahla.

– *Hva er den største forskjellen?*
– At Jesus døde og sto opp igjen for å frelse hele verden. Muhammed dør, men det er ingen oppstandelse etterpå.

Drømmer. – *Når bestemte du deg for å bli kristen?*

– Etter at jeg hadde vært her inne i et år. Jeg leste Bibelen og bad til Gud, men så hadde jeg to drømmer, sier Shahla og blir alvorlig.

– I den første sto jeg på et høyt fjell. Jeg orket ikke å leve lenger og ville ta livet av meg selv. Så kom et veldig sterkt lys. Noen tok tak i ar-

mene mine og trakk meg bakover. Slik, sier Shahla og tar tak i sin egen arm.

– Stemmen sa: Nei, nei, nei. Da våknet jeg og visste at Gud ikke ville at jeg skulle ta livet av meg.

– *Har du tenkt på det? Å gjøre slutt på alt?*

– Ja, innrømmer hun alvorlig.

– Men familien min og drømmene minnet meg om at Gud elsker meg.

I den andre drømmen var hun ute og gikk.

– Plutselig kom politiet etter meg, men så ble jeg løftet opp i lufta og fløy opp mot himmelen. Politiet ropte: Du må komme ned! Men jeg sa at jeg ikke klarte det. En venninne fra Kenya, som jeg skulle drikke kaffe med, kom forbi og spurte hva jeg gjorde der opp, forteller Shahla og begynne og le.

– Jeg ropte til henne at det var Jesus som hadde gjort det. Da jeg våknet, var jeg helt svett. Jeg gråt og takket Jesus for at jeg ikke er alene.

Ventetid. Da hun spurte menighetsledelsen om hun kunne bli døpt, fikk hun beskjed om at hun måtte vente. Enda et helt år skulle det gå før hun kunne stige ned i dåpsbassenget. Shahla var en «ikke person» og kunne ikke registreres noen steder.

– Jeg ble så lei meg. Det føltes som om jeg ikke hadde noe land å tilhøre, men så tenkte jeg at jeg er jo medlem hos Gud.

31. oktober 2004 er den beste dagen i Shahlas liv. Det har hun skrevet i dagboken sin. Da ble Shahla døpt.

– Jeg hadde bare sett dåp en gang før. Det var på en film om Jesu liv. Da jeg kom opp fra vannet, følte

Shahla Valadi har sittet sju år i kirkeasyl i Filadelfia i Mysen. Når har hun appellert til myndighetene om at hun må få bli i Norge. Jeg ber for Bjarne Håkon Hanssen. Jeg håper han ser at jeg er et menneske. Selv et dyr må luftes – det kan ikke jeg, sier hun.

Foto: Ellen Lande Gossner

jeg meg helt ny. Jeg hadde på en hvit drakt. Den skal minne oss om at vi blir rene når vi lar oss døpe.

Norsk-bibel. Den eneste formen for sosial aktivitet Shahla har tilgang på er, pinsemenighetens møtetprogram. Straks det dukker opp noen innenfor menighetens fire vegger, kommer Shahla. I dag er hun en aktiv støttespiller i menigheten. I begynnelsen var språket en barriere, men Bibelen ble Shahlas vei til det norske språket.

– Det ble mange misforståelser og jeg gråt. Men folk oppmuntret meg og jeg begynte å lese høyt fra Bibelen på tirsdagsmøtene. Det

går bra, sa de, og så rettet de litt på meg og hjalp meg å finne de rette ordene og uttalen. Jeg lærte faktisk norsk ved å lese i Bibelen.

– *Har du et favorittbibelvers?*

– Det er Salm 23, kommer det umiddelbart.

– Han er min hyrde, han passer på meg og hjelper meg. Det verset gjør at jeg føler meg trygg.

Amnesti. Å sitte sju år i kirkeasyl er en ekstrem påkjenning, både fysisk og psykisk. Etter å ha vært innesperret i tre år fikk hun lov å komme ut tre dager julen 2004. Klokken halv tolv på formiddagen lille julaften ble hun informert om

juleamnesti. Det var like før butikene stengte, men Shahla satte kursen mot Mega.

– Jeg kjøpte frukt. Det var en fantastisk opplevelse, sier hun med et stor smil.

Juleamnestiet forsvant. Nå våger hun seg kun ut på trappa – men så ofte hun kan.

– Det er godt stå der og å få frisk luft. Om sommeren sitter jeg og soler meg der. Sommeren er kanskje den tyngste tiden. Da reiser alle vekk og det blir veldig ensomt og stille her. Kirken er et fengsel for meg, men uansett har jeg ingen valg. Jeg må være her, sier Shahla. En stund sang hun i gospelkoret

«Da jeg kom opp fra vannet, følte jeg meg helt ny. Jeg hadde på en hvit drakt. Den skal minne oss om at vi blir rene når vi lar oss døpe»

Inc. Men at hun ikke kunne være med ut på sangoppdrag, gjorde henne bare deprimeret.

– Jeg vil så gjerne gå ut og fortelle hva jeg har opplevd. Jeg vil vitne og misjonere for Jesus. Men det kan jeg ikke. Når jeg er frelst så er jeg jo fri, men så er jeg ikke fri likevel. Men jeg stoler på ham, jeg vet at det kommer en dag, sier hun og løfter blikket opp.

Politikerbønn. Det innestengte livet tærer på Shahlas krefter.

– Jeg har mistet noen av mine beste år, sier hun.

Menigheten har kontakt både med lege og psykolog for å hjelpe henne.

Men nå er hun i en positiv og spennende per iode. For femte gang appellerer hun og komiteen til myndighetene om at hun må få bli i Norge. Shahla synes det er urettferdig.

– Dersom jeg reiser tilbake til Iran, risikerer jeg å bli drept både på grunn av min tro og de politiske aktivitetene jeg var involvert i. Hvorfor tror norske myndigheter jeg er en løgner? Jeg sitter ikke her for moro skyld.

Shahla bruker ventetiden til å be, lese bibelen og delta i pinsemenighetens aktiviteter. Politikere og beslutningstakere nevnes stadig i hennes bønner.

– Jeg ber for Bjarne Håkon Hanssen. Jeg håper han ser at jeg er et menneske. Selv et dyr må luftes – det kan ikke jeg.

– *Hva tror du om Gud dersom søknaden din ikke går igjennom denne gangen?*

– Jeg tror at Gud fremdeles er der da også. Hvis jeg blir sendt tilbake blir det jeg som dør for han som døde for meg.